

10 LET KNĚŽSKÉ SLUŽBY P. ZDEŇKA MACHA

Gratulujeme P. Zdeňku Machovi z Hrabačova, který letos oslavil 10 let své kněžské služby.

Před 10 lety přijal kněžské svěcení v Hradci Králové a svou primiční mši svatou sloužil v Jilemnici. Poté byl povolán jako sekretář biskupa Dominika Duky OP a nyní je už 5 let v Proseči u Skutče, kde slouží v této a okolních farnostech.

Přejeme mu vytrvalost ve službě, sílu, radost a Boží požehnání a všechny potřebné dary!

CO SE CHYSTÁ:

Národní pout' na Velehradě (5. července 2013)

V letošním roce si připomínáme 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Oslavy vyvrcholí 5. 7. na Velehradě.

6. srpnová pěší pout' mládeže (13. - 18. srpna 2013)

Cílem letošní poutě bude Neratov, poutní místo v Orlických horách. Neratovský poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie, který byl po roce 1945 po vyhoření ponechán svému osudu, po roce 1990 obnovilo Sdružení Neratov v čele s Mons. Josefem Suchárem. Každoročně se zde konají v polovině srpna hojně navštěvované poutní slavnosti.

Festival „Za zdí“ (30. - 31. srpna 2013)

Již 5. ročník hudebního festivalu Za zdí se bude konat na konci prázdnin opět v Horní Branné.

Více se dozvíte na stránkách spolča: spolco.jilemnicko.cz
a na vikariátních stránkách: www.vikariatjilemnice.cz

Vavřineček

Občasník spolča z Jilemnicka číslo 33 29. června 2013

SPOLČO

- společenství mládeže
z Jilemnicka

Milí přátelé,

opět po nějaké době držíte v rukách další číslo našeho občasníku „Vavřineček“. Letní prázdniny jsou na spadnutí; nastává sladký čas dovolených, odpočinku a slunce (tedy snad :-)). Přejeme vám, abyste prožili krásný čas se svými nejbližšími, pořádně si odpočinuli a načerpali také duchovní síly – například na pouti na Velehrad při příležitosti 1150. výročí příchodu slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje.

- redakce -

PAPEŽ FRANTIŠEK

Ve středu 13. března 2013 ve večerních hodinách spatřil svět na centrální lodži baziliky sv. Petra ve Vatikánu nového papeže římskokatolické církve, kterého zvolilo konkláve po abdikaci Benedikta XVI. Stal se jím argentinský jezuita Jorge Mario Bergoglio (nar. 17. prosince 1936), který si zvolil jméno František. Nový pontifik si velmi záhy získal obrovské sympatie celého světa, a to především svým postojem pokory, o kterém svědčí už volba jména „prostáčka z Assisi“.

Papež František je znám především jako nesmírně skromný člověk s velkým citem pro chudé. Odmítl bydlet v apoštolském paláci – tradičním papežském sídle, kam dochází pouze „do práce“. Od volby však žije v apartmá v Domě sv. Marty, kde každý den slouží v komorní atmosféře mši svatou pro několik desítek věřících.

Znak papeže Františka

Zdroj: www.wikipedia.org

Hned po volbě bylo jasné, že nový papež bude svůj pontifikát pojímat odlišně od svých předchůd-

Vavřineček vydává spolčo z Jilemnicka v omezeném počtu výtisků pro vlastní potřebu. Více se o naší činnosti dozvíte na adrese <http://spolco.jilemnicko.cz>, kde jsou také k nalezení aktuality. Tento časopis je volně šířitelný, pouze nás prosím o jeho případném kopírování informujte. -red-

ců. Stal se proto poměrně brzy i terčem kritiky ze strany konzervativních katolických kruhů, kterým vadilo, že se profiluje více jako římský biskup, čímž údajně oslabuje svůj primát. Myslím však, že tyto obavy nejsou na místě. Prostřednictvím papeže nám naopak Bůh jasně ukazuje, na co je v dnešním světě třeba klást důraz. František o tom nejen mluví, ale i tak jedná.

Vlastní příklad obětavé práce ve prospěch bližního a nelpění na bohatství tohoto světa. To je úkol křesťanů všech dob. A dnes obzvlášť.

Modleme se za papeže Františka, aby mu Duch svatý udělil potřebné milosti pro tuto náročnou službu.

- Matěj Kraus -

10. SPOLEČENSKÝ VEČER VAVŘINEČEK 2. 2. 2013

V sobotu 2. února 2013 se ve Společenském domě Jilm v Jilemnici konal 10. společenský večer Vavřineček, který tradičně pořádá křesťanské společenství mládeže z Jilemnicka společně se skautským oddílem JILM z Jilemnice. Letošní jubilejní ročník se nesl v duchu motta vzatého z

Matoušova evangelia: „Jste sůl země a světlo světa“ (srov. Mt 5, 11;14). I letos dorazilo množství lidí z různých koutů republiky (Hradec Králové, Proseč, Jičín, Kutná Hora, Praha), kteří vytvořili krásné společenství. K pohodové atmosféře přispěla zejména kapela Futrál, která celý večer hrála k tanci i posle-

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

Těch 5 let uplynulo a bylo svěcení. Ještě před svěcením jsou duchovní cvičení, kde se zdůrazňuje, že můžete odstoupit, pokud se necítíte být dobrými kněžími – „jako laici můžete také mnoho dobrého vykonat,“ zdůrazňoval náš vicerektor semináře.

Po svěcení je primice – taková sláva, to jsme tady v Jilemnici mohli zažít – P. Vladimír Novák. První mše svatá se vši slávou a ostatními náležitostmi, ale potom nastoupí kněz službu, která již není vždy tak radostná. K další cestě dává sílu Bůh.

My jsme místo nástupu na faru nastoupili na vojnu na 3 roky a 4 měsíce. Nebyla to vojna ani cvičení, ale byly to vojenské tábory nucených prací. Jako nespolehliví jsme byli od režimu ustanoveni místo na faru do práce. Byli jsme asi jediná vojáci, kteří nesloužili určitý počet roků – my jsme tam byli na neurčito. Říkali nám: „Dokud se nepřeskolíte.“

V roce 1954 jsme mohli nastoupit do duchovní služby. Pro mě to první místo bylo v Pardubicích, kam jsem nastoupil jako kaplan pana vikáře Kopeckého.

To byla asi tak cesta kněžství, až k tomu konečnému – k té první mši svaté – primici. To působení je už zas o něčem jiném.

Z OTÁZEK:

Co Vás na cestě ke kněžství (při těch studiích) oslovovalo nejvíc?

Pro mě to bylo to rozumové zaměření. Dost jsem studoval věci i mimo teologii, ale před tím, díky tomu profesorovi, který mně půjčoval knížky, jsem poznal, že církev Kristova může mnoho vykonat, ale musí mít kněze – své služebníky. A potom v semináři mě podpořil v tom rozhodnutí jeden náš profesor, který nás uvedl do astronomie (byl to člen astronomické společnosti), několik nás bohoslovců nadchl. Na přednáškách tím podpořil víru v Boha. To byla jedna stránka věci, že jsem měl víru i rozumově podpořenou, ne jenom citově.

Byla řada kněží, kteří nám ukazovali, jak je třeba kněžství chápat – jako službu všem bez rozdílu – věřícím i lidem bez víry. Je třeba jim říct slova věčné pravdy a slova povzbuzení, jak jsem poznal na sobě během války. Tuto Boží podporu (pomoc) jsem chtěl předávat druhým. A potom jsem tak nějak viděl, že i v tom našem „působení na vojně“ to byla taková zkouška od Pána Boha, jestli to vydržíme. Někdy jsme pracovali až 16 hodin denně. Vydrželi jsme všechno – dalo se to vydržet s pomocí Boží – s ní se dá vydržet všechno. Na svou vlastní kůži jsem zažil pomoc Boží za války (vojny). Neštěstí v lidských osudech je mnoho a mnoho. Lidé potřebují pomoc a útěchu, a to je poslání kněze, aby lidem přinášel pozhnání.

Takže mládeži – dnes člověk musí děkovat Bohu za tu cestu, kterou mne vedl a provázel, za svobodu, které si lidé neváží – to je smutné, bolestné. Musíme si připomenout, že Bůh své věrné neopouští, ale chrání je a pomáhá, i když někdy přijdou zkoušky trpné a bolestné, ale člověk se z toho může dostat. Bůh činí zázraky také dnes.

Kněz je nejvíc knězem, jednak ve zpovědnici, když pomáhá lidem k odpuštění hříchů, a pak samozřejmě při těch nemocných – buď k uzdravení, nebo k šťastnému odchodu na věčnost.

Z VYPRÁVĚNÍ P. VÁCLAVA ZEMANCE Z R. 2002

MOJE CESTA KE KNĚŽSTVÍ

První bych řekl, že těch 77 let uteklo strašně moc rychle, že tomu teď nechci ani věřit. Ale uvidíte, až vám bude 77 let... Já se vrátím o 60 let zpět, kde začala moje cesta ke kněžství.

V Čáslavi byl vybudován tzv. Katolický dům a u něho bylo hřiště na volejbal, místnost na ping-pong, a tam jsme se scházeli – sportovali jsme anebo jsme slyšeli nějaké to ponaučení. To bylo nazýváno Sdružení katolické mládeže. Naším velkým přítelem byl učitel náboženství pater Petr Mejsnar. S ním jsem se setkal ještě potom, když už jsem byl tady knězem, tak jsem za ním dojížděl. Je pochován ve Studenci. Sami jsme měli sdružení katolických studentů – tam jsme se snažili doplňovat znalosti z náboženství a P. Mejsnar nám půjčoval knížky nebo časopisy. Mládež měla časopis *Jitro* a *Dorost*, které jsme si půjčovali nebo je taky odebírali.

Prof. Mejsnar měl mezi studenty stále vždycky někoho, kdo by měl jít studovat na kněze do semináře v Hradci Králové (kde kdysi býval kněžský seminář). Už přede mnou jich byla celá řada. Přede mnou byl např. P. Švestka, který bydlí nyní v Čáslavi. Otec si ze mě přál mít právníka nebo lékaře.

OTCOVA SMRT

Tatínek zemřel, když mi bylo 16 let, když byl vězněn v německém žaláři v Kutné Hoře, kde také zemřel – byl utlučen k smrti. Tato jeho smrt na mne zapůsobila, že jsem došel k názoru, že bych mohl vzhledem k jeho památce působit – pomáhat lidem v tísní, nouzi.

Byla tady maminka a moje mladší sestra. Maminka se za mně modlila, abych se stal knězem. Ona o tom nemluvila, ale když jsem po její smrti prohlížel její modlitební knížku, kterou mám do dneška, tak jsem zjistil, že mne provázela svými modlitbami.

Jednou byla maminka nemocná, a tak jsem slíbil Pánu Bohu, že půjdu pěšky z Nymburka do Staré Boleslavi a zpět za maminkino uzdravení. Cestou jsem si udělal puchýře, takže jsem cestu zpátky jel vlakem. I když jsem ten slib nesplnil úplně celý, maminka se uzdravila a žila dlouhou řadu let.

V roce 1945 po válce jsem se rozhodl, že půjdu do semináře do Hradce Králové studovat na kněze. V tomto rozhodnutí mě mimo jiné upevnil časopis *Na hlubinu*.

Aby se člověk dobře rozhodl, k tomu je potřeba především vnitřní milost Boží. Je pravda, že ještě během 5 let studia člověk může přerušit studium, nebo poznat, že to není jeho životní povolání. Jeden můj spolužák byl rok mimo seminář a pak se tam vrátil, jiný tam byl 4 roky, ale pak ze semináře odešel – rok před svěcením, ale již se nevrátil. Bylo i mnoho dalších, kteří studovali rok, pak odešli a studovali něco jiného. Je zde vždycky možnost volby – žádné donucování – vyvedává se dobrovolnost. K správnému rozhodování tady jsou taky zpovědníci.

chu. Program oživilo i předtančení, které již podesáté pro tuto příležitost secvičila mládež ze společenství Vavříneček. Všem organizátorům patří velký dík za vykonanou práci a již nyní se

můžeme těšit na příští ročník, který se uskuteční 15. února 2014.

- Matěj Kraus -

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE V HK 23. 3. 2013

V sobotu 23. března 2013 v 6.40 h jsme se částečně setkali na vlakovém nádraží v Jilemnici, odkud jsme vyjeli směr Martinice, dále Stará Paka, pak Hradec Králové. Ve Staré Pace se přidalo studenecké spolčo. Do Hradce Králové jsme dorazili v 8.35 h. Po příjezdu do HK jsme zamířili směr Filharmonie (Eliščino nábřeží). Následoval dopolední program, po dopoledním programu následoval oběd (tradičně: bageta + pitíčko). V 1.45 jsme se mohli rozhodnout pro jeden z alternativních programů. Jeden z alternativních programů byla hra „Z jiného úhlu pohledu“, které se zúčastnili někteří z našich spolčáků. Na začátku hry došlo k rozdělení

do dvojic nebo trojic. Podle fotografií musela skupinka najít místa, na kterých nalezla obálku s razítky. Dvojice ze Studence odsadila druhé místo a trojice ve složení Martin Šnorbert, Jenda Soukup a Petr ze Stračova se umístila na třetím místě. Část ministrantů z jilemnického vikariátu se setkala s P. Vitem Horákem, který si připravil katechezi na téma *Radost a zábava*. Zkouška ministrantů byla již od 13.45. Zde jsme nacvičili liturgii a následně na mši od 15.00 jsme tyto zkušenosti využili. Ve 14.15 začala křížová cesta, kterou vedli spolčáci z Chrudimi. Po přímlovkách každý, kdo byl v katedrále, dostal kopii křížku, který se našel na Moravě (údajně z 9.

stol. – období Konstantina a Metoděje). Stará Paka, dále Martinice, poté Po skončení mše jsme „nabrali“ směr do Jilemnice. Studenec vystupoval již vlakové nádraží a zde jsme jeli směr ve Staré Pace.

- Jenda Šnorbert -

MODLITBA PAPEŽE FRANTIŠKA NA PRSTECH RUKY

1. **Palec** je prst směrem k vám. Proto se začínáme modlit za ty, kteří jsou vám nejbližší. Jsou to lidé, které si pamatujeme nejlépe. Modlitba za naše milované je „sladká povinnost“.

2. Další prst je **ukazováček**. Modlete se za ty, kdo učí, vzdělávají a léčí. Do této kategorie patří učitelé, profesori, lékaři a kněží. Potřebují podporu a moudrost, aby určovali ostatním správný směr. Vždy na ně pamatujte ve svých modlitbách.

3. Další **prst** je **nejvyšší**. Připomíná naše vůdce. Modlete se za prezidenta, poslance, podnikatele a vedoucí pracovníky. Jsou to lidé, kteří řídí osud našeho národa a ovlivňují veřejné mínění... Právě oni potřebují Boží vedení.

4. Čtvrtý prst je **prsteníček**. Mnozí se budou divit, ale je to náš nejslabší prst, každý učitel klavíru, to může potvrdit. Ten je tam, aby nám připomněl modlitbu za slabé, za ty, kteří se potýkají s problémy, a za nemocné. Oni potřebují vaše modlitby ve dne i v noci. Modliteb pro ně nebude nikdy příliš mnoho. A je to pozvání i k modlitbě za manželské páry.

5. A konečně je tu náš **malý prst**, nejmenší ze všech. Musíte se vnímat malými před Bohem a bližními. Jak říká Bible – „poslední budou první“. Malíček nám připomíná, abychom se modlili za sebe... Poté, co jste se modlili za všechny ostatní, oni budou moci lépe pochopit, jaké jsou vaše potřeby a jak se na ně dívat z pravého pohledu.

VÍCE O NAŠÍ ČINNOSTI NALEZNETE NA: **SPOLCO.JILEMNICKO.CZ**

ZDE SI TAKÉ MŮŽETE STÁHNOUT TENTO **OBČASNÍK V BAREVNÉ PODOBĚ.**

NOC KOSTELŮ 2013 V JILEMNICI

Letošní Noc kostelů v Jilemnici přinesla prohlídku kostela, výstavu liturgického oblečení a exkurz do varhanní hry a terminologie. Naše společenství se vedle několika zástupců z řad organizátorů postaralo také o krátké hudební vystoupení.

P. THDR. VÁCLAV ZEMANEC

Dne 12. března 2013 nás ve věku 87 let opustil dlouholetý kněz našich farností, emeritní kanovník Katedrální kapituly při chrámu Svatého Ducha a emeritní děkan

P. ThDr. Václav Zemanec.

Rádi bychom mu vyjádřili vděčnost a díky za to, co i pro nás vykonal.

P. Václav Zemanec se narodil v Kopidlně 2. října 1925, na kněze byl vysvěcen 16. dubna 1950 v Hradci Králové. V letech 1950 až 1953 sloužil u PTP. Působil v Pardubicích, později v Heřmani u Chotěboře a od roku 1961 v Jilemnici. V letech 1974 – 1975 přednášel na CMBF v Litoměřicích.

Na následující dvojstraně naleznete záznam z vyprávění P. Václava Zemance z r. 2002, který zpracoval Jenda Lukeš a který vyšel v našem občasníku v r. 2005.